

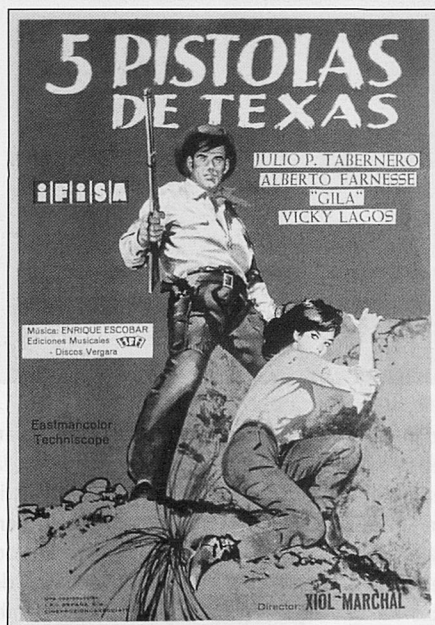
Házael González

Podríem començar dient allò que sembla que va ser ahir mateix..., però la veritat és que ja han passat gairebé deu anys des d'aquelles primeres Jornades de Música i Cinema que vàrem organitzar, el mes de març de l'any 1995, els amics de l'Associació Balear Amics de les Bandes Sonores (ABABS)

al Club Diario de Mallorca. Unes jornades que ens acostaren a un d'aquells professionals del món de la banda sonora espanyola que gairebé ningú coneixia, més enllà dels cercles minoritaris, encara que, com sol succeir, les seves feines varen entretenir moltíssim diverses generacions; ens referim al mestre compositor Enrique Escobar Sotés, qui, tristament, ens ha deixat fa pocs mesos.

Aquell vespre, molts de nosaltres vàrem gaudir molt i molt amb les anècdotes d'un home que anava per advocat i va acabar ficat al món de les composicions per al cinema, després de passar per coses com el teatre de revista o les sarsueles als anys 50, amb estrelles d'aquell moment com Carmen Sevilla o Lilian de Celis, i tot, principalment, de la mà de qui seria per ell un amic i un

Aquell vespre, molts de nosaltres vàrem gaudir molt i molt amb les anècdotes d'un home que anava per advocat i va acabar ficat al món de les composicions per al cinema, després de passar per coses com el teatre de revista o les sarsueles als anys 50...

etern inspirador, un director de cinema tot terreny que molts crítics han qualificat (per a bé i per a mal) com l'Ed Wood espanyol, Ignacio F. Iquino. Amb molta nostàlgia, i també amb molta emoció i devoció, el mestre Escobar ens recordava com era treballar amb un home acostumat a fer tot tipus de feines, fossin revistes musicals o teatre, i sobretot, pel·lícules de tota mena de gèneres: el western (*Oeste Nevada Joe*, 1966; *Un Colt por Cuatro Cirios*, 1972; *Los Fabulosos de Trinidad*, 1972), les comèdies amb famosos com a actors (Gi-

la en la Guerra, 1960; *Las Travesuras de Morucha*, 1962; *07 con el 2 Delante*, 1967), els drames militars (*El Primer Cuartel*, 1967), el cinema eròtic del anomenat "destape" (*Emmanuelle y Carol*, 1978; *Las que Empiezan a los Quince Años*, 1978; *La Caliente Niña Julieta*, 1981)... i això fins a completar una filmografia que segurament donaria enveja a més d'un anomenat "director de cinema". I també a més d'un compositor, perquè quan el mestre Escobar es va jubilar, l'any 1984 amb la seva composició per al film *Yo amo la Danza* (Steve McCoy), contà a les seves espatlles amb més de setanta títols compostats per al cinema (dels quals són una bona mostra tots els esmentats), cert que no tots memorables, però prou suficients com per a considerar la seva feina com, al menys, qualche cosa per no oblidar...

I aquell vespre, el mestre Escobar ens va contar moltes anècdotes, i fins i tot va arribar a la mort del seu amic Iquino (qui va ser incinerat, i només el compositor va poder anar a recollir les seves cendres, perquè així constava al testament... fins ací arribava la seva amistat). I ara, ves per on, arribem nosaltres a la seva acomiadada, una acomiadada que

de segur no va ser trist, perquè ell era un home ben alegre que estava molt orgullós de com havia portat la seva vida, i que es considerava a ell mateix com un senzill treballador, un home que ho va donar tot per la música i que era, sens cap dubte, un mestre, un d'aquells antics mestres que s'havien d'arreglar amb allò que tenien a la mà, com per exemple petits llibres trobats a mercats de segona mà on s'explicaven els trucs necessaris per a convertir una orquestra de deu músics en una de cent... i amb això anaven tirant, i fent. I encara és avui el dia que molta gent gaudeix de pel·lícules que porten el seu personal segell i ni tan sols es fixen en el nom que hi ha sota les notes musicals...

Sempre he dit que la mort és una cosa natural i inevitable, i sempre que algú parteix cap a la darrera frontera, tinc la mateixa sensació, el mateix desig: m'agradaria molt donar-li la mà per darrera vegada, per a desitjar-li bon viatge, i donar-li les gràcies per tots els bons moments que m'ha fet passar... així doncs, gràcies, mestre Escobar, per els bons moments. Estigui segur de que molts de nosaltres no ens oblidarem mai del seu somriure...